



**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliæ Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

277. An Colonus laicus Religiosorum pro eius pertione colonica teneatur
soluere decimas? Et quid dicendum est de priuilegio exemptionis
decimarum concessu Societati Iesu à Gregorio XIII. de quo ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76442](#)

2. Mihī verò magis placet opioio Azorij part.1. lib.7.c.36.q.6. afferentis, hanc causam solum coram Iudice Ecclesiastico tractandam esse: quia ortum habet ex iure decimorum quod ius ecclesiasticum, ac spirituale est; non autem ciuile, & profanum: sententiam tamen Germanij quam etiam sequitur Monet. de decimis, q.8.c.1.n.17. est probabilis: opinionem verò Couarruias minimè sequendam esse existimo.

RESOL. CCLXXIV.

An quando decima sunt facularibus in feudum date, cognitio pertineat ad indicem facularum?
Et an hoc cognitio decimorum sit causa mixti fori, ita ut non solum index laicus, sed etiam Ecclesiasticus possit causam definire? Ex part. 1. tract. 2. Ref. 91. alias 90.

Supr. hoc in Res. seq. & §.1. A Ffirmatiūe responderet Couarruias practic. q.9.cap.35.num.2. Rebusus tract. de decimis 279. Tertia quaf. 10.num.39. & alij penes ipsos.

2. Sed merito supradictam sententiam refellit Azorius p.1.lib.7.cap.26.quaf.3. Facundez Praecept. 5. lib.3. cap.5. n.5. & alij penes ipsos. Et ratio est: quia feudum ipsum adhuc ex iure decimorum oritur, quod est Ecclesiasticum: neque priuilegium percipiendi decimas extendi debet ad cognitionem causa, nisi id exprimatur. Ad authoritatē verò Couarruias & Rebussi, respondeo cum Suarez de relig. tom. 1. lib. 1. de diuino cultu, c. 38.n.16. illos, & alios, quos ipsi referunt, esse caute legendos: quia plus, quam oportet, inclinant in fauorem facularium Principum.

3. Notandum est tamen cum Moneta de decimis, c. 8.q.1.n.15. circa finem, quod si opinio Couarruias, & aliorum esset vera; tamen adhuc posset non solum laicus, sed etiam Index Ecclesiasticus decimorum causam definire: quia non censetur Summus Pontifex, aut Ecclesia, ius decimandi laicos concedentes, eiusdem iuris cognitionem, alias sibi de iure competentem, nisi alius in contrarium appareat, a se in dubio abdicare voluisse. Esset igitur in tali casu cognitione decimorum, causa mixti fori: quod ego non approbo: quia, ut diximus, talis cognitione spectat solum ad Iudicem Ecclesiasticum, modo, quo supra.

RESOL. CCLXXV.

An quando decima nomine feudi fuerunt Principibus, vel aliis facularibus collata, eorum exactio, & lites pertineant ad indicem Ecclesiasticum?
Et quid circa hoc in aliis quatuor casibus in fine huins Resolutionis decisus? Ex part. 3. tr. 1. Ref. 50.

§.1. A D judicem laicum spectare tenuerunt Ioannes Rupel. lib.1. forens. infit. c.25. Guilielin. de Benedict. ad cap. Raynuitus. de testam. verb. si absque. Cassaneus in conf. Burgund. §.6.n.350. & Couarr. pract. q.9.c.35.num.2.

2. Sed hanc sententiam ego impugnai in alio tract. de imm. eccl. Ref. 91. & nunc iterum impugno; quia licet decima sine in feudum date, nihilominus ipsum feudum ex iure decimorum oritur, sed ius decimorum Ecclesiasticum est. Ergo &c. Concedo tamen prædictis Doctoribus, quod si decima authoritate Romani Pontificis in Principes translatas sunt contra dictu permutationis, videlicet qua ipsi Principes eas re alia, vel maioris estimationis, vel pretij, & utilitatis vel equalis compensant, in hoc, inquam, casu, causa decimorum spectat ad indicem laicum; quia ratione

permutationis legitimæ factæ, Principi debentur decimæ, & Ecclesia suum ius integrum retinet in re, cum qua decimam permutavit, & separat in quam fuit decima subrogata. Et hæc omnia docet Raphaël de la Torte in 2.2.D.Thoma, tom. 2. q.87. disp. 8.n.4. ubi etiam n.5. negat causam decimorum spectare ad indicem laicum in his casibus. Primo, quando laici coguntur a clericis solvere decimam contra præscriptionem; vel consuetudinem, cuius initium non extat. Secundo, quando quæstio est facti, non iuris, puta an Petrus soluerit decimas debitas, vel non; siue solvenda potius à Petro, quam à Paulo, etiam quando agitur contra quenpiam propter decimas furto sublatas, vel retentas. Tertio, quando laicus conductor decimæ init cum clero pactum, vt coram ciuili iudice conueniri possit. Quarto, quando causa agitur contra laicos fures de fructibus decimam solvendis, redendisve, non de ipsis decimorum iure seruando, & & tuendo. Et in his etiam casibus causam decimorum contra Couarruiam spectare ad indicem Ecclesiasticum tenet etiam nouissime Adamus Tannerus in 2.2.D.Thom. disp. 5.q.3. dub. 2.n.40.

RESOL. CCLXXVI.

An index laicus possit cognoscere de causis decimorum, si Clerici illas petant a laicus, qui præscriptione, & consuetudine immemorabili eas nunquam soliti sunt persolvere? Ex part. 1. tract. 2. Ref. 92. alias 91.

§.1.

A Liqui affirmatiūe respondent, vnde affirunt, in tali casu licet ipsos laicos causam istius litis ad forum facularum deducere: & ita docet Couarr. pract. q.9.cap.35.num.2.var. resolut. lib.1. c. 17. num.19. & alij.

2. Sed negantiam sententiam proflus affirmant, eis censeo cum Fagundez Praecept. 5. lib.2. cap.5. num.8. Azorij part. 1. lib.7. cap.36. quaf.4. & alij, Quod si aliqui Principes sententiam Couarruiam in praxi obseruant, dicendum est, illos hoc efficer ex aliquo priuilegio Summorum Pontificum. Sed an reuerat ita sit, ipsi videant.

RESOL. CCLXXVII.

An colonus laicus Religiosorum pro sua portione colonica teneatur solvere decimas?

Et quid dicendum est de priuilegio exemptionis decimorum concessio Societati IESU à Gregor. XIII. de quo gaudet nostra Religio?

Et aduertitur, quod si in aliqua Provincia Moniales, Regulares, & eorum coloni solvant decimas, hoc forsan euenerit, quia Episcopi obtinuerint aliquod Breue Pontificium revocatorium dictorum priuilegiorum secus minime tenentur? Ex part. 3. tractat. 1. Refol. 23.

§.1.

S Vprà dictum est de gabellis, nunc dicimus Supr. in Rd. de decimis. Affirmatiūe sententiam notar Tamburinus de iure Abbatum, tom. 1. disp. 15. qu.18. num.32. docere Rotam in vna Placentina 17. Decembbris 1584, coram Blanchetto, quam decisionem referr, & sequitur Seraphinus deci. 127.n.2. Idem dictum est ab eadem Rota in vna Pampilonen. 15. Decembbris 1615. coram Coccino. Et ratio est, quia priuilegia exemptionis à solutione decimatum sunt personalia, non autem realia. Ergo non transiunt ad colonos, vel arrendatarios.

2. Sed contrariam sententiam ego teneo cum docto

De Immunit. Eccl. Resol. CCLXXVIII. &c. 237

docto Iurisconsulto Menochio lib. 1. cons. 276. num. 6. & multis aliis penes ipsum, quia dicta priuilegia censentur realia, & non personalia. Ergo transiunt ad colonos. Probatur major, quia priuilegium concessum Ecclesiæ, ciuitati, & aliis personis quæ nunquam moriuntur, reale censetur, vt docet Glossa in forma quamquam, ff. de censibus, & alij. Ergo. Et ita nouissime docet etiam hanc sententiam Perinus in pris. Minim. tom. 1. consit. 2. July II. §. 31. num. 132. vbi sic afferit. Nota quod non solum domus, & praedia nostra sunt exempta à solutione decimatum, sed etiam coloni qui conducunt agros nostros, siue conductant ad medietatem fructuum, & dicuntur coloni partiariori, siue ut quotannis certam partem nobis tribuant in omnem euentum, & reliquum sibi acquirant; nam priuilegium est reale, & priuilegium reale iure communi transit ad colonos. Ita ille, & alij penes ipsum.

3. Vide etiam Henriquez lib. 7. cap. 27. num. 8. & in gloss. lit. H. vbi ponit eximiū priuilegium de exemptione decimatum concessum Societati Iesu à Gregor. XIII. quo etiam gaudet nostra Religio, & addit, quod hæc causa fuit plures agitata, apud Ecclesiastica Tribunalia Romæ, & in Hispania, & semper pronuntiatis fuit in favorem Regularium & colonorum. Aduertat tamen lector, quod si in aliqua Provincia Moniales, Regulares, & eorum coloni solvunt decimas, hoc forsitan evenerit, quia Episcopi obtinuerunt aliquod breve Pontificium reuocatorium dictorum priuilegiorum. Vide Portel in dubijs Regular. ver. Decima, num. 3. & Facund. pars. 1. lib. 2. cap. 4. num. 3. Vnde praxis vnius Regni non est extendenda ad alia Regna; remanet igitur satis firmatum colonos partarios Religiosorum non teneri solvere decimas, vt supra dictum est de gabellis.

RESOL. CCLXXVIII.

Verum Emphyteuta Ecclesia teneatur ad tributis?

Etsi doctrina de Emphyteuta non procedit in censario, neque circa Emphyteutam redimibilem? Ex part. 4. tract. 1. Ref. 24.

§. 1. E Gimis supra de colonis, tunc dicendum est de emphyteuta. Sententiam affirmatinam docent Attendagius de execu man. lib. 2. cap. 14. num. 33. Valascus de iure emphy. quaff. 17. num. 11. & seq. Garcius de locato. q. 25. num. 34. 35. & 43. Rolandus lib. 4. cons. 61. num. 14. & 15. & alij. Et ratio est, quia cum emphyteuta sit secularis, & obnoxius gabellis, & collectis, tenet eas solvere, etiam pro re emphyteutica Ecclesiæ; nam mutata persona mutatur qualitas rei.

2. Sed contrariam sententiam ego existimo probabilem esse, ex traditis per DD. quos citar, & sequitur ex Iurisconsultis neotericis. Hilpanus doctus Felicianus de Solis tract. de cens. tom. 2. in addit. lib. 1. in prefat. n. 1. & seq. vbi afferit ita saepius dictum fuisse Compluti pro Collegio D. Ildefonsi, & pro Monialibus sanctæ Clare; & ita ait Rectorem Academiae excommunicationis mucrone emphyteutica Collegij bona defendere, ac liberare à quacunque impositione, idque vidi frequentissime obseruatum, vt ait idem Felicianus ibid. num. 3. in fine. Vide etiam circa presentem questionem consilium secundum positum in tom. 12. tractatum fol. 99 col. 3.

3. Sed hæc doctrina de emphyteuta non procedit in censario, neque circa emphyteutam redimibilem, si enim Ecclesia, vel persona priuilegiata domum,

agrum, vel vineam concederet in censum emphyteuticum redimibilem, debitor census, prædiique possessor non gauderet priuilegio; quoniam in hac forma conuentiōis nullum dominium remaneret penes Ecclesiā, vel personam priuilegiatam, sed solum ius recipiendi pensionem annuam. Et ita docet Felicianus vbi supra, & tom. 1. libro 1. capit. 10. numero 5. & 15.

RESOL. CCLXXIX.

An index Ecclesiasticus sit competens ad cognoscendum laicum pro re, quam in Emphyteutis tenuerit ab Ecclesia?

Et apponuntur quinque conclusiones pro Immunitate Ecclesiastica, que in quadam Decisione Sacra Rota Romana ex sacris Canonibus, & Doctoribus firmantur.

Et rāndem queritur, an index laicus non sit competens ad cognoscendum Clericū pro restitutione pecunia illi liberata cum cantione dērestituendo, dum creditor anterior comparuerit, sed in tali casu adeundum sit ad indicem Ecclesiasticum? Ex part. 4. tract. 1. Ref. 56.

§. 1. **D**E hac re alibi dictum est, & affirmatiuam Aliibi in Re sententiam docui, quam nouissimè tenuit sol. que hic est infra 281. scilicet dicitur, coram Illustris & vlt. ante simo & Doctissimo Merlino, Domino meo avantiſſimo, cuius decisionem ponit per extensum Anto- medium. nius de Matinis quotid. refol. cap. 207. num. 4. & seq. & in Ref. 280. s. vnde quia in dicta decis. firmantur multæ conclusions pro immunitate Ecclesiastica ex sacris Canonibus & Doctoribus, non gravabor illas hinc apponere.

2. Prima, licet iupatnatus laicorum non sit propriè spirituale, attamen quia est annexum spiritualitati, ideo super illo iudicat solum iudex Ecclesiasticus.

3. Secunda, possessio rei spiritualis licet sit mere temporalis & laicalis, attamen etiam de possessione solum cognoscit iudex Ecclesiasticus, quemadmodum de ipsa proprietate, non autem laicus, cum qualitas spiritualitatis qualitatē temporalitatis absorbeat.

4. Tertia, causa decimatum licet in feudum datarum sacerdotalibus discutienda est coram iudice Ecclesiastico; licet enim dominum huiusmodi decimatum scilicet fructum illorum, omnino spectet ad laicos, & feudum censatur sacerdotiale, tamen quia oritur & dependet à iure spirituali & Ecclesiastico, non potest iudex laicus de illis cognoscere.

5. Quarta, possessorum matrimonij quamvis agatur inter personas mere laicas, tamen quia habet agatur inter personas mere laicas, tamen quia habet admixtam causam & titulum spiritualitatis, definientur & dependet à iure Ecclesiastico.

6. Quinta, ratione connexitatis dominij utilis cum directo emphyteutas Ecclesia non teneri ad collectas & onera realia per statuta laicorum super rebus & bonis imposita, censuerunt grauissimi anthores, & hæc omnia, vt dixi firmantur in dicta decis. sacra Rota ex iure, & autoritate Doctorum, quam in casibus occurrentibus omnino videndum esse.

7. Notandum est etiam hinc obiter cum D. Antonio de Marinis vbi supra cap. 206. per totum, iudicem laicum non esse competentem ad cogendum Clericum pro restitutione pecunia illi liberata cum cautione de restituendo, dum creditor anterior comparuerit, sed in tali casu adeundum esse iudicem Ecclesiasticum, omnino dicendum est.

RESOL.